

” אחדות נפלאה שררה שם בין כל קהל ועדה, התקשרות נשמות ישראל באופן הנעלה ביותר. רק מי שהיה שם יכול להבין ולהשיג זאת. באותו מעמד ראיתי שהושיטו כוס מים לילד נחמד אהוב וחביב, עם תסמונת דאון. כשבך טהור נפש זה ברכת שהכל נהיה בדברו בכל הלב, בתמימות אמת ובהתלהבות עצומה, דמתה לי הברכה הזאת בעוצמתה, כתפילת כהן גדול ביום הכיפורים — — —

אוכלוסי ישראל שבאו לחלות את פניך מתוך תשובה. ”המובנה היא? אין בארצות כארצך, שמשנה זורחת, אוריה נוח, פירותיה מתוקים, חן נופיה אין דומה לו בתבל ומלואה, פנימיותה רצופה אור עולם, אוצר חיים וקדושת אין סוף... הוי! נודה לך ד' אלקינו על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה...”

”הַלֵּל בְּהַיָּצִי אֱלֹהֵינוּ”. בתורתך שבעל פה, נתפרש זאת על אדם כשר וצדיק המגין על הדור. ובכן, אב הרחמים, מנחם ציון ובונה ירושלים, יערוך עצים כאלה משתרעים על פני כל ארצך הקדושה. צדיקים ידועים וגם נסתרים, שאין להם בעולמם אלא ד' אמות של הלכה ואוצר של יראת שמים בלבד, עוסקים בתורה מתוך הדחק ומתקשרים באהבתך ובראתך.”

”רבון כל העולמים, אתה כתבת בתורתך הקדושה: ”כי ד' אלקיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינות ותהומות יוצאים פקעה ובהר”. מלבד פשוטן של דברים הרי נאמר, שאין מים אלה תורה. ובכן, ראיתי את נחלי תורתך זורמים ומפכים בהרי יהודה ובחוצות ירושלים, בערי השפלה והגליל, מן ועד באר שבע. ראיתי אדירי התורה, יוצאים בבקעה ובהר, צנועים ומשתפלים בהנהגתם וגבוהים ורמים בהשגתם...”

”ספרי ביאור וחינוך מתחברים על כל חלקי התורה, לרבות סדר טהרות על כל מרחביו, שלא עסקו בו פעם, כי אם יחיד סגולה בלבד. ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת. גם נדרש על ”כוונה” תלמידי החכמים [תענית ז]. ועל צעירי הצאן המקשים קושיות עזות וחזקות [תרגום יונתן עקב]. וכבר ביאר רבינו בחיי [שמות ג' ח'] שכל שבחי ארץ ישראל מתפרשים על התורה, טובה שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם, רחבה שנאמר רחבה מצותך מאד, ורחבה מני ים, ארץ זבת חלב ודבש שנאמר דבש וחלב תחת לשונך...”

”אנא רחום ברחמיך הרבים, השב שכניתך לציון עירך וסדר העבודה לירושלים, ולעת אשר כזאת, הבט משמים וראה את צאנך הרועה על הררי ציון, לחמם צר ומימם לחץ, אין להם כדי מחייתם ומתגוללים במחסור. סובלים הם מפגעי הזמן והלחץ זה הדחק. אנא השפע על כל עמך ישראל מטובך הגדול, מידך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה... שייטב וירחב לבניך האהובים בכל הטוב הנגלה והנראה... מהר אהוב כי בא מועד וחננו כימי עולם.”

וכיום המחרת, בשעת רגעי הפרידה מארץ חמדה, הסתכלתי על הרי יהודה ונחמתי את עצמי עליו. נזכרתי בדברי החיד"א בשם סבו המקובל בעל "חסד לאברהם" זי"ע, שאמר דברים נרגשים מאד בענין נסיעת יעקב לחרן כשיצא את הארץ. "דרך האהובים הנאמנים, בהפרדם איש מרעהו לסיבה, בוכים ומפייסים זה לזה, כמו שמצינו בדוד ויהונתן, וכל כך גדלה בעיני יעקב אבינו ע"ה קדושת ארץ ישראל, כי בהגיעו לתחום ארץ ישראל כלתה נפשו בהפרדו ממנה, והתחיל לפייס ולחבק הארץ ולבכות, ולהגיד צערו כי בורח הוא — וכאשר ראה ה' תוקף אהבת יעקב אבינו ע"ה בארץ ישראל לכבודו, שהיא חלקו יתברך, נגלה עליו והבטיחו להשיבו אל האדמה הזאת..." [נראש ד"ה ארץ ישראל] מי לא יתרגש לאור דברים אלה...? הוי! ארץ הקדושה, יקרה וחמודה, לתורה ולתעודה... מתי נתראה שוב?

גוט שבת לך אהובי, גוט שבת!  
שבת התבוננות על "הארץ אשר אראך"  
בהערב פנימיותה של ארץ הקודש  
על ידי אנשי קודש ביום שבת קודש

אהבך בכל נימי הניעור...  
משה יעקב הלוי קנר

ולבקר יהודי חולה, א חסידישער יוד, ששהה אז במושב לא רחוק משם, ירפאהו ד' במהרה. נכנסנו לסוכתו לשמחו ולאמצו לכבוד זמן שמחתנו והנה הוא מלא אמונה ובטחון, מתחזק באלקיו ומקיים מצוות החג בשמחה פנימית מרוממת... אה! בני ציון היקרים המסולאים בפז, אה! בני ציון יגילו במלכם! מי ידמה להם!

בצהרי שבת בראשית, נכנסתי אל בית נכון ונישא בירושלים... מעונו של איש גדול בתורה מאד, שהוא משותק בגופו ר"ל זה ל"ג שנים ארוכות וקשות מנשוא, מלאות נדודים וסבל וכאבים איומים. רק מוחו ולבו פועלים כעת וכל כולו רוחניות וקירבת אלקים... הוא חי וניזון מדבר ד' ומצוותיו, מהנחת תפילין, מהלימוד עם החברותא שלו ומדברי התורה הקולחים סביבו ממקביריו. אין לו עלי אדמות כי אם עזרתו בחיים, צדקתו מדור קדום, מחנכת נעלה בעלת שם ברחבי ארץ הקודש המפיצה אור יהדות לבית יעקב ומסייעת בבנין בתי ישראל קדושים על טהרת המסורה מקדם. והיא, המקריבה את נפשה למענו כל הימים, ללא גבול והפוגה.

תולדותיהם של צדיקים אלה הם מעשיהם הטובים, קידוש שמים למופת בהצדקת הדין וחיוזק לכל לב נשבר ונדכה. גדולי תורה וחסידות משכימים לפתחם של משפחת הגה"צ ר' מנחם וואלס שליט"א, לבקר ולבקש ברכה, בידעם כי מקום זה מקודש הוא ביותר, בית שנתקדש בקיום דבר ד' במסירות נפש וקבלת יסורים באהבה. שמעתי אימרה שיצא מאיש קדוש ומיוסר זה, משפט שהימם את נפשי עד התהום בה. הוא אמר פעם "שתפקידם בעולם הזה הוא, לשטוף ולנקות ביסוריהם, את רצפת פלטיץ של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא..."

מקדשי ד' אלה הפכו את מעונם למקדש מעט המרטיט את כל העובר בו ומזכירים את דברי קהלת כי כל העולם הזה הבל הוא, "כי אם את האלקים ירא ומצותיו שמור כי זה כל האדם"... אהובי! אני מסוגל לכתוב יותר על זה. עטי משתמט מידי ושלחן כתיבתי רטוב ושטוף...

כשתזכה להיות שם פעם, תבין את אשר עובר בלבי כעת. רק סימן זה אמסור לך, הבית נמצא ברחוב שנקרא על שם קדוש ד', וחי את חייו כמלאך, הרה"ק ר' אהרן מבעלזא זי"ע, "קדושת אהרן — אחד"... לאות כי נתקדש הבית בקדושתו של אהרן, ומלא על גדותיו באמונתו ואחדותו יתברך, אחד יחיד ומיוחד, היה הוה ויהיה...

הוי! ארץ הקודש מה עצמו גיבוריך, מה שגבו קדושיך!

יקירי! באישון ליל ערב ראש חודש חשוון תשע"ד, הגעתי אל הכותל המערבי עם 'חבילת' רשמי ארץ הקודש חרותים על לוח הלב, ובשליחות אלופי ומיודעי שפתח לפני בשעתו את שערי שבח הארץ ויושביה, השתפכו מתוך תוכי, דברי השבח והתחינה האלה...

"רבון כל העולמים, רוקע הארץ וצאצאיה, נותן נשמה לעם עליה ורוח להולכים בה. מה אני ומי אני גרגיר עפר מארץ נכריה, שאבוא לפניך בדברים, אבל ככן לאומתך אביעה נא את מה שראיתי בארצך ובנחלתך והוא אפס קצהו בלבד..."

"משה עבדך הנאמן, ביקש מאת התרים את הארץ. "וראיתם את הארץ מה הוא ואת העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם רב". ובכן, ראיתי את בניך בחוניך, ראיתי את מבחר העם היושב בציון וחזק הוא, חזק באמונתך, חזק בתורתך, חזק בבטחונך. המעט הוא אם רב? הלא רבו מספור בני עמך ובנותיו ההולכים בדרך התורה והמסורה. תלמודי התורה ובתי החינוך, הישיבות הקדושות והכוללים, בתי הכנסת ובתי המדרש מלאים מפה אל פה.

באחד מעשרת ימי תשובה, נסיתי להדחק ולהכנס לבין חומות עירך הקדושה ולא עלה הדבר בידי. כי רב העם הבאים להתפלל ולהתחנן ולשוב אליך בתחינה ובקשה... נשארתי מחוץ לחומה והודיתי לפניך, על ריבוי